

НЯМА ДА ИЗЛЯЗА СВОБОДЕН

Дейвид Уилкерсън
15 Март 1984

Божиие пътища изглеждат като парадокси за човешкия ум. "За да живееш, трябва да умреш. За да намериш живота си, трябва да го загубиш. За да станеш силен, първо трябва да станеш слаб."

Един от най-големите парадокси е този: За да станеш наистина свободен, първо трябва да бъдеш вързан. За да спечели най-великата свобода в Бог, човек първо трябва да се откаже от всичките си права и да стане доживотен слуга на Исус Христос. Има едно велико "любовно робство", което ни води до най-висшата форма на свобода. Това е доброволна капитулация, родена от любов, която ни кара да считаме това да бъдем роби дори по-велико от това да бъдем синове.

Във времена, в които Божия народ е обхванат от идеята да изисква правата си, зает с Божиите благословения и облаги, би било полезно за всички да позволим на Светия Дух да ни отвори очите, за да видим в Бог нещо отвъд онова, което вече знаем. Напълно според Божиите заповеди е да получим от ръката Му всички добри неща и никое Божие дете не трябва да се чувства виновно заради благословенията и облагите, които се изливат върху него.

Идеята на това послание е да разшири духовния ви ум, така че той да е в състояние да разбере нещо по-добро от благословения и просперитет. Че има нещо много по-голямо от изцеренията на тялото и останалите облаги, които Той ежедневно излива върху нас. Нещо по-добро от самата свобода.

Да бъдеш роб е най-великия призив от Бог в Христос Исус!

Робът е човек, който се е заклел да служи на господаря си. Това е прекрасно описано в Изход 21:2-6:

„Ако купиш роб евреин, шест години ще работи, а в седмата ще излезе свободен, без откуп. Ако е дошъл сам, сам да си излезе; ако е имал жена, то и жена му да излезе с него. Ако господарят му е дал жена, и тя му е родила синове или дъщери, то жената и чадата ѝ ще бъдат на господаря ѝ, а той ще излезе сам. Но ако робът изрично каже: Обичам господаря си, жена си и чадата си; не желая да изляза свободен, тогава господарят му ще го заведе пред съдиите, и като го приведе при вратата, или при стълба на вратата, господарят му ще му промуши ухото с шило; и той ще му бъде роб за винаги.”

Това е повече от обикновена картина на Божията идея за роби и слуги. Това е ясен преобраз на робът на Исус Христос.

Христос е Господарят в този разказ, а ние сме слугите, чиято свобода е била заплатена. Кръстът е Божият Шабат - седмата година, в която всички затворници, пленници, роби и слуги биват освобождавани, а ние, които бяхме продадени под Закона, сме били освободени чрез вяра!

Говорим за свобода

„...Ще излезе свободен...” (стих 2). Евреинът можеше да бъде продаден в робство по две причини: бедност и престъпление. Ако крадец беше хванат в кражба, той трябваше да възстанови всичките загуби. Ако не можеше да плати, ставаше роб на жертвата си за шест години, за да изплати дълга си. „Да се продаде той за откраднатото.” (Изход 22:3)

Най-често бедността водеше до робство. Както при евреите, така и при египтяните. По време на последната година от глада, Йосиф „купи” със жито всички жители на Египет за Фараона. „Тогава Йосиф каза на хората: Ето, днес закупих... за Фараона... на ви... И те рекоха... ще бъдем слуги на Фараона.” (Битие 47:23-25)

Слава на Бог завинаги! Ние, които преди бяхме роби на греха, под робството на закона на греха и на смъртта, бяхме изкупени чрез кръвта на Божието Агне. Този, когото Сина освободи, е наистина свободен. Ние сме свободни да „излезем свободни” – това означава да излезем без условия и уговорки. Свободни да продължим бе вина или страх, да правим каквото желаем – за предпочитане след консултация с Господаря.

Господарят трябваше да освободи слугата без да съжалява. „Да ти се не види тежко, когато го изпращаш свободен от при себе си...” (Второзаконие 15:18)

Освободеният слуга не трябваше да излиза с празни ръце. „И когато го изпратиш свободен от при себе си, да го не изпратиш празен” (Второзаконие 15:13). Трябваше да му се даде щедро всичко, което можеха да носят ръцете му – от стадото, житото и виното. Трябваше да му се даде достатъчно, за да започне нов живот.

Слугата, който избираше да излезе свободен и да започне нов живот, не трябваше да бъде обвиняван.

Много е важно да помним, че той имаше пълното право да си тръгне. Той беше верен, работеше по-добре от двама платени слуги. Да излезе свободен беше всъщност похвално. Той по закон можеше да приеме всичките облаги струпани върху него, които му помагаша да се радва на свободата си. Не правеше нищо нередно, не трябваше да се чувства виновен. И можеше да продължи щастлив и спокоен. Вече не принадлежеше на никого, а имаше свободата да живее живота, който избере. Беше свободен да отиде къде пожелае, когато пожелае.

Точно на това място са по-голямата част от Божиите хора днес. Преди обвинявах Божиите служители, които „излизаха свободни“, изискващи правата си за просперитет и натрупани благословения. Сега виждам как някои слуги радостно събират всичко, което предлага Господаря. Всичко е в Словото – благословенията, обещанията за изливането на ежедневни благословения, просперитет за онези, които законно го търсят. Християните не трябва да падат в робството на вината заради Господното изобилие, което получават.

Християни, истината е, че сте свободни в Христос. Свободните сте да влизате и да излизате както пожелаете, в рамките на Християнски морал. Не трябва да се самообвинявате, ако Господаря ви отпрати с всички благословения, които могат да носят ръцете ви. Вероятно колкото повече ви дава Той, това толкова повече свидетелства за признателността Му към върнатата ви служба в миналото. Имате право да се радвате на всяко велико и скъпоценно обещание. Казано е да искате много, за да бъде радостта ви пълна.

Освободеният слуга не е задължен да ходи на някоя далечна мисия. По закон не сте длъжни да жертвате или страдате. И Господарят не ще ви обвини за това, че използвате свободата и средствата, за да се погрижите за бъдещето си. Помнете – Господаря не трябваше да съжалява, че слугата излиза свободен, за да се погрижи за нуждите си.

Мисля че е похвално, че Бог има толкова хора, които са „излезли свободни“, които са „плодовити под тяхната лоза и смокиня“, и чиято най-голяма грижа е да „отсъдят справедливо и да ходят праведно“ пред Господ. Църквата е пълна със слуги, които са доволни просто да се радват на законните си благословения, да получават отговор на молитвите си, да обичат Господаря и да правят най-доброто на което са способни за Него. Те не живеят в грях, добри са и дори верни. И те не са под осъждение, но ще застанат пред Христос и ще чуят: „Браво, добри и верни слуго.“

За повечето хора това е достатъчно. Какво повече би могло да иска едно Божие дете, щом е щастливо, успешно, здраво, а накрая ще получи небето и вечния живот? На каква по-голяма свобода може да се радва освободената душа, от това да приеме с радост цялата любов на Господаря? Не ни ли окуражава Той да придобием с вяра всичките обещания от Словото Му?

Всичко това е истина, но все пак има и по-превъзходен път. Това е път, който Господаря не изисква от нас. Той дори не може да ни помоли да поемем по този път. Той трябва да стои отстрани и да ни остави сами да вземем решение, и ако изберем да „излезем свободни“, да хванем по нашия път, Той няма да ни смърми или да го използва срещу нас. Ще ни отпрати с благословения и охота.

Има един вид слуга, който няма да си тръгне свободен. Той избира робството за път към нещо по-велико от свободата.

"Но ако робът изрично каже: Обичам господаря си, жена си и чадата си; не желая да изляза свободен" (Изход 21:5). Пред този слуга не стои дилема, няма избор. Той никога не се съмняваше в решението си. Господарят му беше всичко за него и той беше свързан с него с вечна връзка от любов. Не би оставил господаря си или дома му.

Животът на този слуга се състоеше в любовта му към господаря си и, както Павел, той считаше всичко останало за "нищо", за да спечели господаря. Той беше от онзи тип слуги, които биха били готови и да са проклетни, но ако е възможно и други да познаят любовта на господаря им.

Този слуга поставяше близостта с господаря си по-високо от всички земни благословения. На кой му пука за стада, царица или вино и зехтин, когато можеш да имаш безкрайно общение и приятелство с господаря? Сърцето му преливаше от обич към господаря и той го показва много ясно: "не желая да изляза свободен".

Можете ли да видите как този слуга стои докато господаря му дава подаръци и облаги на всичките си слуги, които излизаха свободни? Сърцето му се радва, а въпреки това той скърби. Той си мисли: „Те не знаят ли, че това е най-добрия живот – да служиш на господаря с пълна отдаденост? Как могат да се задоволяват с това да водят собствен живот, просто да приемат благословенията му и да бъдат доволни от живот на по-ниско ниво, живеейки в по-ниско ниво на близост с господаря си?“ Те не знаят ли, че робите „Ще се напояват от най-доброто на дома Ти. И от ръката на Твоите сладости ще им дадеш да пият. Защото у Тебе е изворът на живота, в Твоята светлина ще видим светлина.“ (Псалм 36:8-9)

Това, което този слуга ни казва е много просто: Христос е достатъчен! За нищо на света не си струва да загубиш усещането за Неговото присъствие. Цялото богатство и благоденствие на тази земя не могат да се сравняват с един единствен ден, прекаран с Него. Удоволствието да си отядно Му далеч превъзхождат всяка радост позната на хората. Да Го познаваш, да бъдеш там, където е Той, седнали заедно в небесни места, е повече и от самия живот. Да Му служиш, да бъдеш воден от Него, да влизаш и излизаш според заповедите Му, е живот от най-високо ниво.

Смятате да ми напомните, че сте деца, а не слуги ли? Тогава любезно бих ви напомнил, че Исус беше Син, който: "както беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенството с Бога, но се отказва всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците" (Филипяни 2:6-7). Можеше да дойде като могъщ Принц на Всемогъщия, газещ всеки враг, но въпреки това Христос избра да дойде като слуга, напълно посветен на интересите на Баща си.

Павел каза: „Защото, при все че съм свободен от всичките човеци, аз заробих себе си на всички...“ (1 Коринтяни 9:19). Също така четем: „Симон Петър, слуга; Юда, Божий слуга; Яков; Христов слуга“. Всички те бяха синове, които станаха слуги.

Исус като слуга на небесния Си Баща не каза нищо, не направи нищо, без ръководство отгоре. Той каза: „Моята храна е да върша волята на Онзи, Който ме е пратил, и да върша Неговата работа.“ (Йоан 4:34). Още каза: „От Себе Си нищо не върша... Аз върша всякога онова, което е Нему угодно.“ (Йоан 8:28-29)

Посветеният слуга вярваше, че има една цел в живота си - да служи на господаря си. Не служеше за наследство, въпреки че е писано: "Благоразумен слуга ще владее над син, който докарва срам, И ще вземе дял от наследството между братята." (Притчи 17:2). Поради любовта си му беше лесно да се подчинява от сутрин до вечер, във всеки момент той доброволно живя като роб на своя господар. Беше воден само от любов - не от вина, не от задължение. Не случайно Исус казва: "Ако ме обичате, ще ми се покорявате."

Възлюбени, не че този роб подценява облагите от Господаря, нито пък че той презира правата си. Просто той е толкова привързан към господаря си, че е доволен – не се нуждае от нищо повече. От тази си близост той черпи всички богатства, които да задоволят най-големите му нужди. Взаимоотношението с господаря дава смисъл на живота му. Той може да каже: „Господарят ми е достатъчен. Домът Му е мой дом. Моята сигурност, сигурността на моето семейство, са в ръката на този когото обичам и на когото вярвам. Предавам на него всичко, което имам.”

Робът, който отказваше да излезе свободен, предаваше себе си като жива жертва на господаря си

Той заставаше пред свидетели и те му продупчваха ухото пред вратата на господаря в знак на това, че той ще му служи. „Тогава господарят му ще го заведе пред съдиите, и, като го приведе при вратата, или при стълба на вратата, господарят му ще му промуши ухото с шило; и той ще му бъде роб за винаги.” (Изход 21:6)

Еврейската дума за „съдии” е „елохим” или „Божии представител”. Аз виждам това като Святия Дух, който подпечатва нашите отговорности пред Господ Исус.

Каква чудесна любовна картина. Мнозина са излезли свободни, оставили са службата си към господаря си. Но ето че при стълба на врата стои един, който дори не хленчи когато господаря пробива дупка в ухото му в дървения стълб. Пламналият му поглед е втренчен в господаря му, сърцето му прелива от смирение, че господаря ще му позволи да остане и да се превърне в слуга до живот. Това не беше лек обет – беше доживотно посвещение.

Какъв ли трябва да е бил отклика на господаря? Каква любов е това, че слугата да бъде готов да даде живота си за този, когото обичаше? Той може да каже като Христос: „Никой не ме задължава, аз доброволно давам живота си.” Представете си, че този роб беше един от собствените му синове? Каква ли любов трябва да е изпитал господаря от такова посвещение?

Псалмиста Давид каза: „Ухото ми си пробил”. С други думи: „Има дупка в ухото ми, с която съм белязан като принадлежащ на Бог за вечността”.

Позволил ли си на Святия Дух да продупчи ухото ти? Искаш ли да имаш продупчено ухо?

Няма нищо мистично в такъв начин на живот. Започва с посвещение да дадем на Господ най-доброто от времето си и на практика продължава в ежедневния ни живот! Това, което беляза роба, е че той посвети цялото си време в служба на господаря си.

С това не искам да кажа, че всички трябва да напуснем работа, кариера и да влезем в служение на пълен работен ден. Твърде много хора в наши дни излизат от Божията воля като самонадеяно се захващат с Божието дело, изоставяйки отговорността да се грижат за семействата си. Повечето я карат самонадеяно. По-добре е да стоиш там, където си и да даваш на Господ най-доброто от времето си. Въпросът е да поставиш Христос в центъра на всичко, така че семейството, работата и всичко останало да се въртят около Него. Христос се превръща в центъра на нашите мисли и прекарваме време в присъствието Му, слушаме гласа Му, подчиняваме се на заповедите Му.

Слугата по-скоро дава, отколкото получава. В случая на Павел, той може да каже така: "... защото бях решил да не зная между вас нещо друго, освен Исуса Христа, и то Христа (Гръцки: Него.) разпнат." (1 Коринтяни 2:2 – бел.пр.). Този слуга не е заинтересован да служи за награда или лична изгода. Неговата заплата са славата и честта, които отдава на Господаря си.

Няма смисъл да търсим някакъв дълбок тайнствен смисъл в продупченото ухо или в самия процес. Всичко, което трябва да видим в това, е този истински роб, който е посветен на доживотна служба, е белязан от Господ по специален начин. Не можете да го подминете – той има в тялото си белезите на Господаря си.

Как е белязан робът в наши дни? Словото ясно ни казва, че това е съкрушен, разкаян дух, който плаче поради мерзостите, които се вършат срещу Господ. Това е белега на насълзените очи, които скърбят, че честта на Господаря е потъпквана в светилището. Нашият Господар не продупчва ухото със шило, но чупи сърцето с чук. "И славата на Израилевия Бог се издигна от херувимите, над които бе, та застана над прага на дома; и Той извика към облечения в ленено мъж, който имаше на кръста си писарска мастилница. И Господ му рече: Мини през града, през Ерусалим, и тури белег върху челата на мъжете, които въздишат и плачат поради всичките мерзости, които стават всред него." (Езекил 9:3-4)

Друг белег на роба е неръкотворното обрязване. Това говори за пълно отделяне от света и преминаване в Христос. Означава, че си изоставил всички лични планове, програми и блянове, и че Божията работа и бреме са поставени на първо място.

Виждали ли сте такива слуги – белязани чрез изолиран живот, напълно отдадени на славата на Христос, които скърбят и стенат поради студенината, мъртвостта, равнодушието на онези, които преди са били Негови слуги? Можете да бъдете сигурни, че този тип слуга е намерил в Христос нещо повече от свобода – той е открил свръхестествена радост и мир в Святия Дух.

Копнеете ли да станете роб на нашия Господ Исус Христос? Казва ли ви сърцето, че съществува нещо по-славно и освобождаващо, ако само можете да отидете по-дълбоко в Христос? Желаете ли да прекарате повече време в присъствието Му и в служба на Него? Стенете ли и скърбите ли поради плиткостта и безгрижността, която виждате в християните навсякъде около вас? Гади ли ви се от разпуснатите нрави, растящата апатия сред Божия народ?

Ще дръзнеш ли да излезеш и да кажеш: „Ще бъда един, който е напълно предаден на Господ! Няма да осъждам свободата на другите, но ще бъда роб на Господ! Ще бъда толкова изпълнен с Него, ще отразявам толкова силно неговия образ, че когато всичко в света се руши, хората ще могат да видят един, който стои непоклатимо поради близостта си с Него.“

Едва започвам да откривам славата на този живот. Убеден съм, че най-голямата радост, която човешката душа може да намери, е в абсолютното предаване на господството на Христос. Не трябва да се притесняваме за това как работи в нас това посвещение по практичен начин. Неговата работа е да ни каже какво да правим, как и кога да го направим. Нашата работа е просто да Го обичаме, да стоим с Него и да Му предадем телата си като жива жертва сега и за вечността. Той ще отговори на този вид любов. Ще ни даде от Себе Си, ще ни води дори през смъртта.

Виждам да се надига остатък от посветени роби, чиято привързаност към Господ Исус Христос нараства. Те не са мистериозни или пък фанатици – просто са толкова погълнати в това да обичат и да служат на Господ, че нещата от този свят са загубили своя чар за тях. Те отказват да „излязат свободни“ защото са опитали от славата, позната само на онези, които се облягат на пазвата на Господаря.

Те отказват да „излязат свободни“, защото са открили нещо далече по-добро от свободата и това е възнесен живот в небесния Сион. Те са чули Господаря си да казва:

„Съберете Ми Моите свети, Които направиха с Мене завет с жертви. И небесата ще известят правдата Му...“ (Псалм 50:5-6). Каква истина само! Господ ще откри светостта Си на всички, които са се събрали при Него за да Му бъдат роби.

Най-хубавото от всичко е, че в дома на Господаря, в присъствието Му, този роб открива красота, славно водителство и скални основи.

„Едно нещо съм поискал от Господа, това ще търся, да живея в дома Господен през всичките дни на живота си. За да гледам привлекателността на Господа. И да Го диря в храма Му. Защото в зъл ден ще ме скрие под покрива Си, ще ме покрие в скривалището на щита Си, ще ме издигне на канара.“ (Псалм 27:4-5)

„Кого имам на небето освен Тебе? И на земята не желая друго освен Тебе. Чезне плътта ми и сърцето ми; но Бог е сила на сърцето ми и вечния ми дял.“ (Псалм 73:25-26)

„Насадени в дома Господен Ще цъфтят в дворовете на нашия Бог. Ще бъдат плодоносни и в дълбока старост, ще бъдат сочни и зелени” (Псалм 92:13-14)

„Блажени които пазят изявленията Му, и Го търсят от все сърце... Показвай щедростта на слугата Си, за да живея; така ще пазя словото Ти. Отвори очите ми, за да гледам чудесните неща в Твоя закон.” (Псалм 119:2,17,18)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 1984 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[I Will Not Go Out Free / Няма да изляза свободен](#)